

λως, ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων: Ἐχει το τὸ ζωδόβολο κί άπαλονυχιάζει. Ἄπαλονυχιασμένος εἶν' ὁ μοῦλος καὶ δὲ δορεῖ νὰ πορπατῇ καθόλου.

άπαλονύχιασμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άπαλονυχιάζω.

Τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ὑποζυγίον τι άπαλοὺς ὄνυχας, νὰ προσβληθοῦν οἱ ὄνυχές του ἔνεκα τῆς κακοτοπίας.

άπαλόπειτρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άπαλός καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

Εἶδος μαλακοῦ λίθου εὐεργάστου, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖται ὡς παραστάς καὶ γωνιόλιθος: Ἐχει πολλές άπαλόπειρες ὁ τόπος. || Ἄσμ.

Ἐσοῦσα οἱ-ῖ-άπαλόπειρες καὶ τὰ σμαγδάλια ἀνοίγα.

άπαλοπόδης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άπαλός καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Ἄπαλονύχης 2, ὁ ἰδ.: Ὡ καμένη, άπαλοπόδα ποῦ 'σαι!

άπαλός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. κ. ά.) άπαλους Εὐβ. (Λίμν. Στρόπον.) Στερελλ. (Λεπεν.) άπαός Α.Ρουμελ. (Καρ.) άπαλὲ Τσακων. άπαλὸ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Μαρτιν. Σολέτ.) 'παλός Κάλυμν. Κύπρ. Πόντ. (Ὁφ.) Σίφν. 'παλὸ Ἀπουλ. άπάλη ἡ, Κρήτ. Σκῦρ. άπαλη Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν.) άπάλ' Μακεδ. (Καταφύγ.) άπάλ' τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.)

Τὸ άρχ. ἐπίθ. άπαλός. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν τύπ. άπαλος, άπαλη ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 46 (1935) 3, περὶ δὲ τοῦ τύπ. άπάλη πβ. άρχ. γαληνός - γαλήνη κτθ.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Μαλακός, τρυφερός κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Μαρτιν. Σολέτ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων.: Ἀπαλὸ δέρμα - μάγουλο - μαλλί - πάπλωμα - στρώμα - χέρι - ψωμί. Ἀπαλὴ ζύμη κοιν. Μ' τὰ 'καμι οὐ φοῦρνους άπαλὰ τὰ ψουμὰ Σάμ. Ἀπαλὸν κρέας (χωρὶς κόκκαλα) Κοτύωρ. Τραπ. Χῶμαν άπαλὸν Χαλδ. Τὸ χιόνι . . . σκέπαζε μ' ἕνα άπαλὸ κί άφραῖτο πάπλωμα τοὺς δρόμους καὶ τοῖς αὐλῆς Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 243 || Φρ. Ἀπαλὰ κρέατα (οἱ γλουτοὶ) Κοτύωρ. || Ποιήμ.

Τώρα ποῦ τούτη | ἡ κόρη φαίνεται,

τὸ χόρτο γένεται | ἄνθι άπαλὸ

ΔΣολωμ. 179

Θέλω τὰ γελαστά σου τὰ χειλάκια,

θέλω τὴν άπαλή σου ἀγκαλιά

ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 84. Ἡ σημ. άρχ. Ἰδ. Ὁμ. Γ 371 «ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς άπαλὴν ὑπὸ δειρὴν» καὶ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1063 «ὥστε κρέ' ἔδεσθ' άπαλὰ καὶ καλά». Συνών. ἀνάπαλος 1. **2)** Ὁ χαλαρῶς στριμμένος, ἐπὶ νήματος Εὐβ. (Κάρυστ. Λίμν. Στρόπον.) Ρόδ. Σῦρ. (Ερμούπ.): Με τὴ μπαμπακόροκα νέθεις πολὺ μαλλί καὶ άπαλον Λίμν. Θα δὸν γνέσου άπαλον Στρόπον. Ἀπαλὴ κλωστή Ρόδ. Πβ. ἄκλωστος 1. **3)** Ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἀπαλὸ παννί. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀναλυτός 2, ἀνάραιος 1(α), ἀραιός, ἀντίθ. κρουσιός, πυκνός, σφιχτός. **4)** Μαλακός, ἀδύνατος, ἑλαφρός, ἐπὶ οἶνου Πελοπν. (Καλάβρυτ. Ὀλυμπ. Σουδεν.): Εἶν' άπαλὰ τὰ κραδιὰ ἐδῶ Καλάβρυτ. Σουδεν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. Ἀθην. 1, 27 C «Ταραντίνος δὲ καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κλίματος τούτου πάντες άπαλοί, οὐ πλῆξιν, οὐ τόνον ἔχοντες, ἡδεῖς, εὐστόμαχοι» (Ταραντίνος ἐνν. οἶνος).

5) Οὐχὶ σφοδρός, ἀσθενής, ἐπὶ βροχῆς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡρθε μὲ μπόρα άπαλὴ Καλάβρυτ. Εἶνι βρονχὴ άπαλὴ Αἰτωλ. **6)** Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου μόλις λαμβάνει τις αἰσθησιν, οὐχὶ ἐνοχλητικός, εὐχάριστος

σύνθηθ.: Ἀπαλὸς μπάτης. Ἀπαλὸ ἀεράκι σύνθηθ. Χάιδευσ τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸν άπαλὸ ἀνασασμό του Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 233. **7)** Οὐχὶ συνεκτικός, ὑδαρῆς Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἀπαλὰ γινήκανε τ' ἀβγά. Συνών. μελᾶτος, ἀντίθ. σφιχτός. **8)** Ὑγρός, κυρίως ἐπὶ ἐδάφους μαλακοῦ Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.): Νὰ κάμωμε ἕνα ζευγάρι το' ἑλαιῖες ἐδὰ ποῦ 'ναι ἀκόμη άπάλες (βραχυλ. ἀντί: ποῦ 'ναι ἀκόμη τὸ χῶμα των άπαλὸ) Κρήτ. **9)** Μεταφ. γλυκύς, ἥσυχος, πρᾶος Ἀνδρ. Κάλυμν. Κρήτ. Στερελλ. (Λεπεν.) **10)** Νωθρός, ὀκνηρός, ῥάθυμος Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Τριφυλ.) Ρόδ.: Γιατ' εἶσαι ἔτοι άπαλός; Τριφυλ. || Φρ. Ἀπαλὴ καρδιά (ἀμελής, ἀδρανὴς ἄνθρωπος) Κρήν. || Ἄσμ.

Ἄν εἶν' καλὸς ὁ μαῦρος σου, φτάν-νεις τοὺς 'ς τὰ στεφάνια, ἂν δένον κ' εἶναι άπαλός, φτάν-νεις σὰν 'ποβλοήσουν

Ρόδ. Συνών. ἀνάπαλος 2. **11)** Ἀνόητος, εὐήθης Ἀνδρ. Παξ. Πελοπν.

Β) Οὐσ. **1)** Τὸ μὴ στερεοποιηθὲν ἀκόμη μεσοδιάστημα τῶν βρεγματικῶν καὶ μετωπιαίων ὀστέων τοῦ κρανίου βρέφους κοιν.: Τ' άπαλὸ τοῦ παιδιοῦ δὲν ἔπῃξεν ἀκόμη κοιν. Τ' άπαλὸν τοῦ παιδιοῦ ἐν τὸ τανοῦν, γιατί εἶναι κακό, ἐν γένεται ἔξυπνον τὸ παιῖ Ρόδ. Πάνω 'ς τ' άπαλὸν ἐνέμεσεν σπυρὶ Κάρπ. Συνών. άπαλούδι 1. **β)** Κεφαλή Σῦρ.: Φρ. Ἀνάφτει τ' άπαλό μου (ὀργίζομαι).

2) Μὴ ἁλισθηθεὶς ἀκόμη νωπὸς τυρός, νεοπαγὴς τυρός Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ. Οἶν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.) Σκῦρ.: Ἐχουν τὸ γάλα 'ς ἕνα καζάνι, ρίχτουν μέσα τὴν πυτιὰ καὶ τὸ γάλα πῆζει καὶ γίνεται άπαλη Μάν. Ἡ άπαλὴ εἶναι ἁλαφρεῖα 'ς τὸ στομάχι Μεσσ. Νὰ πάρωμε τυρὶ άπαλη νὰ κάμωμε τυρόπιττα Λακων. Πῆμα 'ς τ' μάντρα τοαὶ μᾶς φ'λέγανε άπάλη Σκῦρ. Ἡ σημ. καὶ άρχ. Ἰδ. Φιλόξ. παρ' Ἀθην. Δ, 147 E «ὁμοσύζυγα δὲ ξανθὸν τ' ἐπεισῆλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπακτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις ἤμεν ἔφασχ' άπαλόν, κήγὼν ἐφάμαν». Συνών. μαλάκα.

3) Θηλ., τὸ πῖαρ τὸ σχηματιζόμενον πρὶν βράσῃ τὸ γάλα Πελοπν. (Λακων.) Συνών. τσίπα. **4)** Θηλ., πιθανῶς τὸ φυτὸν άπαλάκι, ὁ ἰδ. Κρήτ. (Βιάνν.) **5)** Θηλ., ψιλὸν ἄλευρον Σκῦρ. **6)** Θηλ., ἡ διαδεχομένη τὴν κακοκαιρίαν καλοκαιρία Μακεδ. (Καταφύγ.) **7)** Συνήθως κατὰ πληθ., ἀσθένεια τῶν οὐλῶν καὶ τοῦ οὐρανίσκου ἐπιφέρουσα ἀδυναμίαν τοῦ πάσχοντος νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῖῃ, κυρίως ἐπὶ ζῳῶν Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθηρ. Σῦρ. Χίος: Ἡπέσανε τ' άπαλὰ τοῦ ζοῦ Κρήν. Ἐχει τ' άπαλά του Κύθηρ. Ἐφερά σου τὸ μουλᾶρι νὰ μοῦ τὸ γιατρέψῃς, γιατί ἔχει πάλι τ' άπαλά του Κρήτ. || Φρ. Ἐπέσα d' άπαλά μου ν' ἀνημένω (ἐπὶ παρατεταμένης προσδοκίας) αὐτόθ. **8)** Μαλακός κριθίνος ἄρτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φρυγόμενον εἰς τὸν φοῦρνον Θήρ. Κάλυμν. Πελοπν. (Λακων.): Ἄσμ.

Ταριρὶ τοῦ λέγανε | τοαὶ μοῦ τὸ παδρεύγανε

τοαὶ τοῦ δῶνανε προυτοᾶ | ἕνα γόστουνο κουτοᾶ

το' ἕνα φοῦρνο άπαλὰ

(βαυκάλ. γόστουνο = κόσκινο) Θήρ. Πβ. άπαλουδάκι.

9) Οὐδ. ἡ ψίχα τοῦ ἄρτου Ἡπ.

άπαλοσίτι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *άπαλόσιτος.

Ποικιλία σίτου τοῦ ἡμέρου. Συνών. ἀλευρίτης 1, βλαχόσταρο. [**]

άπαλοταριά ἡ, ἀμάρτ. άπαλοταρέα Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ά.) άπαλοταρά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άπαλός καὶ τοῦ οὐσ. τάρος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ



μεσν. *κακοταρία* ἐν Ν. Ἑλληνομν. 9 (1912) 174 «τῇ ἰδίᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄστρον τοῦ ἁγίου Φιλίππου καὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦν θαλάσσης κακοταρίαν» καὶ *καλοταρία* αὐτόθ. 173 «ἐν δὲ ταῖς τοιαύταις ἡμέραις εἰσὶ καλοταρίαι τῆς θαλάσσης».

Μέτριος καὶ δροσερὸς ἄνεμος : *Φυσσοῦν ἀπαλοταρὲς* || Ἄσμ.

Σὰν θέλῃς νὰ ῥτῇς, νωώτερε, κάλλιο καιρὸ ἐν θέλεις
σοῦτα ὅτι ὠραὶ καὶ ξαστερὰ καὶ ἀπαλοταρῆα

Ἑλυμπ.

ἀπαλότητα ἢ, Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπαλότης.

Ὁκνηρία, ρεθυμία : ἔχει μεγάλη ἀπαλότητα.

ἀπαλουδάκι τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλούδι καὶ τῆς ὑποκορ. παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Συνήθως κατὰ πληθ., μικροὶ κρίθινοι ἄρτοι οἱ ὅποιοι μετὰ ἰχθύων ἢ ἄλλων ἐδεσμάτων διανέμονται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους : Ἔταξα ὅς τὸν ἄγιο νὰ τοῦ κάνω κάθε χρόνο ἀπαλουδάκια. Πβ. ἀπαλός Β8.

ἀπαλουδᾶς ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλούδι.

Ἀρτοποιὸς παρασκευάζων τὰ ἀπαλουδάκια (ιδ. ἀπαλούδι). Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

ἀπαλουδένης ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλούδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐκ κριθῆς κατεσκευασμένος, ἐπὶ ἄρτου : Ἀπαλουδένης ψωμί!

ἀπαλούδι τό, Χίος ἀπαλούδ' Μακεδ. (Κόνιτσ.) ἡπαλούδι Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

1) Ἀπαλός Β1, δ ιδ., Χίος. 2) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ, ἔλαιον Μακεδ. (Κόνιτσ.) : Φρ. Ἀπαλούδ' ἀπὸν μαυρουμμάτις (ἀπὸ ἐλαίας). 3) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ, βούτυρον Μακεδ. (Κόνιτσ.) Φρ. : Ἀπαλούδ' ἀπὸν ζουρκλίδις (ἀπὸ αἰγας).

ἀπαλούτσικος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπαλούτσους Α. Ρουμελ. (Καρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσικος. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀπαλούτζικος.

Ὁ ὀλίγον τι μαλακός, ὑπομάλακος σύνθηθ. : Ἀπαλούτσικο στρώμα - χέρι - ψωμί. Συνών. ἀπαλέλλικος.

ἀπαλόφρυγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαλόφρυγος Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαλά καὶ τοῦ ρ. φρύγω.

Ὁ ἐλαφρῶς πεφρυγμένος.

ἀπαλυκοῦμαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀλυκοῦμαι < ἀλυκός.

Ἀποβάλλω τὴν ἀλμυρότητα, ἥτοι μετὰ φαγητὸν ἀλμυρὸν τρώγω τι διὰ νὰ μετριάσω τὴν ἀλμυρὰν αὐτοῦ γεῦσιν.

***ἀπαλυντικός** ἐπίθ. ἀπαλειτικός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπαλυντής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Τὸ ἀπαλειτικός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπαλεδικός, ἐν ᾧ τὸ ε κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπαλένω.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαλύνῃ τι, ἀπαλυντικός, ἐπὶ φαρμάκων τὰ ὅποια ἐπιτίθενται εἰς πυώδη ἀποστήματα διὰ νὰ μαλακώσῃν καὶ ἀνοίξουν αὐτά, ὡς εἶναι τὰ φύλλα τῆς

μολόχης βραζόμενα, τὰ κρόμμυα μαραινόμενα εἰς τὴν πυρὰν, ἢ πρόπολις τῶν κυψελῶν κττ. : Ὁ λινόσπορος εἶναι ἀπαλειτικός (ἐνν. φάρμακο).

ἀπάλωνα ἐπίρρ. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. ἀπόλωνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπάλωνος ἢ καὶ κατ' εὐθεΐαν ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνι.

Μετὰ τὸν ἀλώνισμὸν ἐνθ' ἄν. : Ἀπάλωνα ἤρτε καὶ τοῦ ὠκα ἕνα πινάκι σιτάρη Κάρπ. Ἀπάλωνα νὰ ῥτῇς νὰ μιλήσωμε αὐτόθ. Ἀπάλωνα ἐγαγείραμε ὅς τὸ χωρὶς Κρήτ.

ἀπαλωνεῖα ἢ, Δαρδαν. ἀπαλωνεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνειά.

1) Τὸ τέλος τοῦ ἀλώνισματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Μ' ἡῦρις ἀπὸν ὅς τ' ἐν ἀπαλωνεῖα. Συνών. ἀπαλώνεμα, ἀπαλωνισιά, ἀπαλώνισμα 1. 2) Τὰ μετὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ γεννήματος ἀπομένοντα ἐν τῷ ἀλώνειῳ χονδρὰ ἄχυρα, σκύβαλα κττ. Δαρδαν. Συνών. ἀπαλώνισμα 2, ἀπάλωνο 1, κότσαλο, σκύβαλο, χοντράδι. 3) Τὰ μακρὰν τοῦ ἀλώνιου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενα καὶ συγκεντρούμενά που λεπτὰ ἄχυρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Εἶνι ἀπ' ἀπαλωνεῖα καὶ νὰ τοῦ καθαρίης.

ἀπαλώνεμα τό, ἀμάρτ. ἡπαλώνεμα Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνεμα.

Ἀπαλώνειά 1, δ ιδ. : ἤρτε τσαὶ με βρήτσε πάνω ὅς τὸ ἡπαλώνεμα.

ἀπαλωνεύω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ. Σίφν.

ἀποσυνωνεύω Νάξ. (Κορ.) ἡπαλωνεύω Κάλυμν. ἡπαλωνεύω Κάλυμν. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλωνεύω.

Τελειώνω τὸ ἀλώνισμα ἐνθ' ἄν. : Κόμα ἐν ἡπαλωνέψαμε Κάλυμν. Ἀῦριο θὰ ἡπαλωνέψω αὐτόθ. Ἐπαλωνέψανε τὰ βούδια ; Σίφν. Συνών. ἀπαλωνίζω.

ἀπαλωνίζω Θήρ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λακων.) Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀπαλωνίζω Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπαλωνοῦ Τσακων. ἡπαλωνίζω Θήρ. ἡπαλωνίζω Ἰμβρ. ἡπαλωνίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλωνίζω.

Ἀπαλωνεύω, δ ιδ., ἐνθ' ἄν. : Ἀκόμα δὲν ἀπαλωνίσσαμε Λεξ. Δημητρ. Ἀπαλώσαν οὐλον τοῦ χωρὶς τώρη Αἰτωλ. ἔχον ἀπαλωνισμένον τοῦ σ'τάρ' αὐτόθ. Ἐπέρει ἀπαωνήκαμε (χθὲς ἐπερατώσαμεν τὸ ἀλώνισμα) Τσακων. || Παροιμ.

Ὅντας ἡπαλωνίζαμε, Βασίλει, κὺρ Βασίλει,

τώρα ποὺ ἀπαλωνίσσαμε, δῶ, παλαιοκασσιδῇ!

(ἐπὶ τοῦ ἀδικουμένου ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὠφεληθέντος ἢ ἐπὶ τοῦ ἀγροίκως φερομένου πρὸς ἄνθρωπον τὸν ὅποιον ἐκολάκευεν ἄλλοτε ὅτε εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ) Θήρ.

ἀπαλωνισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀπαλων'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλωνίζω.

Τὸ τέλος τοῦ ἀλώνισματος : Εἴμασι ὅς τ' ἐν ἀπαλων'σιὰ. Τώρα ὅς τ' ἐν ἀπαλων'σιὰ ἤρθης ; Συνών. ἀπαλωνεῖα 1, ἀπαλώνεμα, ἀπαλώνισμα 1.

ἀπαλώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀπαλώσ'σμα Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡπαλώνισμα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλωνίζω.

1) Ἀπαλωνισιά, δ ιδ., Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀπὸν ὅς τ' ἀπαλώσ'σμα ἤρθης καὶ οὐ παππᾶς νὰ διαβάς Αἰτωλ. Ὅστις ἀπὸ τ' ἀπαλώσ'σμα Ἰωάνν. 2) Κατὰ πληθ., ἀπαλωνεῖα 2, δ ιδ., Κάλυμν.